DOMSTOLENS DOM
av den 18 februari 1970*

I mål 40/69

har Bundesfinanzhof i München till domstolen gett in en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 177 i EEG-fördraget i det mål som pågår vid den nationella domstolen mellan

Hauptzollamt Hamburg-Oberelbe

och

Firma Paul G. Bollmann, Hamburg.

Begäran avser tolkningen av rådets förordning nr 22/62 och kommissionens förordning nr 77/62, ändrad genom kommissionens förordning nr 136/62.

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden R. Lecourt, avdelningsordförandena R. Monaco (referent) och P. Pescatore samt domarna A. M. Donner, W. Strauß, A. Trabucchi och J. Mertens de Wilmars,

generaladvokat: K. Roemer,
justitiesekreterare: A. Van Houtte,

meddelar följande

dom

DOMSKÄL

1 Genom beslut av den 30 juli 1969, som kom in till EG-domstolen den 3 september 1969, har Bundesfinanzhof i Förbundsrepubliken Tyskland i

* Rättegångsspråk: tyska.

enlighet med artikel 177 i EEG-fördraget ställt flera förhandsfrågor om tolkningen av rådets förordning EEG nr 22 av den 4 april 1962 (EGT 1962, nr 30) och kommissionens förordning EEG nr 77 av den 23 juli 1962 (EGT 1962, nr 66), ändrad genom kommissionens förordning EEG nr 136 av den 31 oktober 1962 (EGT 1962, nr 113). (Vid översättningen fanns ingen svensk version av dessa förordningar att tillgå.)

Den första frågan

2 I sin första fråga har den nationella domstolen anmodat EG-domstolen att avgöra om artikel 14 i förordning nr 22/62 skall tolkas på så sätt att medlemsstaterna får och skall tillgripa inhemska rättsregler för att närmare ange vilka produkter som är avgiftsbelagda enligt artikel 1 i förordningen och det sätt på vilket produkterna skall särskiljas.

3 Enligt artikel 14 i förordning nr 22/62 skall "medlemsstaterna vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att anpassa bestämmelserna i sina lagar och andra författningar så att bestämmelserna i denna förordning, om inte annat föreskrivs däri, faktiskt skall kunna tillämpas från och med den 1 juli 1962".

4 Eftersom förordning nr 22/62 i enlighet med artikel 189 andra stycket i fördraget är direkt tillämplig i alla medlemsstater, är det, om inte annat föreskrivs, uteslutet att medlemsstaterna i syfte att säkerställa dess tillämpning vidtar åtgärder för att ändra förordningens räckvidd eller göra tillägg till bestämmelserna i den.

I den mån medlemsstaterna har överfört lagstiftningsbefogenheter till gemenskapen i fråga om tulltaxor för att säkerställa att den gemensamma jordbruksmarknaden fungerar korrekt, har de inte längre lagstiftningsbefogenheter på detta område.

5 Artikel 14 i förordning nr 22/62 skall därför tolkas på följande sätt. Medlemsstaterna är förpliktade att vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att undanröja sådana hinder för förordningens tillämpning som från och med den 1 juli 1962 kan härröra från deras lagstiftning.

Denna artikel ger således inte medlemsstaterna rätt att anta inhemska bestämmelser som påverkar själva förordningens räckvidd.

6 Den första frågan skall därför besvaras nekande.

Den andra frågan

7 Om den första frågan besvaras nekande, har Bundesfinanzhof ställt följande fråga till domstolen. "Skall artikel 1 i förordning nr 22/62, där vissa av de varor som omfattas av Gemensamma tulltaxan anges, tolkas på så sätt att det står den nationella lagstiftaren fritt att tolka varornas beteckningar, eftersom varubeteckningarna i en tulltaxa nödvändigtvis kräver en tolkning?"

8 Eftersom de varubeteckningar som avses i förordningarna om den gemensamma organisationen av marknaden omfattas av gemenskapsrätten, kan tolkningen av dessa endast fastställas med iakttagande av gemenskapens befogenheter.

De gemensamma ordningarna för jordbruksmarknaden, t.ex. den som förordning nr 22/62 avser att gradvis införa, kan för övrigt endast ha den avsedda funktionen om bestämmelserna för dessa tillämpas enhetligt i samtliga medlemsstater.

Beteckningarna på varor som omfattas av dessa ordningar skall därför ha samma räckvidd i alla medlemsstater.

9 Detta krav kan inte uppfyllas om varje medlemsstat vid svårigheter med tulltaxeklassificeringen av en vara skulle ha rätt att genom tolkning själv fastställa räckvidden.

Visserligen kan den nationella förvaltningen vid svårigheter med klassificeringen av en vara föranledas att vidta tillämpningsåtgärder och att vid detta tillfälle belysa tvivelaktigheter i varubeteckningen. Den kan dock endast göra detta under iakttagande av gemenskapens bestämmelser och de nationella myndigheterna får inte föreskriva några bindande tolkningsregler.

10 Den andra frågan skall därför besvaras nekande.

Den tredje frågan

11 Om den andra frågan besvaras nekande har Bundesfinanzhof anmodat domstolen att avgöra om kalkongump är ryggben (bitar av ryggben) eller andra slag av styckningsdelar av fjäderfä enligt artikel 2 i förordning nr 77/62, i dess ändrade lydelse enligt artikel 1 i förordning nr 136/62, eller om de är ätbara slaktbiprodukter enligt artikel 3 i den förordningen?

12 Enligt en allmän regel för tulltaxeklassificering i punkt 5 i "allmänna regler för tolkning av varubeteckningarna i Gemensamma tulltaxan" (rådets förordning nr 950/68, EGT 1968, nr L 172, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå) skall varor, som inte omfattas av något tulltaxenummer klassificeras under det nummer som avser närmast motsvarande varor.

Varornas motsvarighet skall bedömas på grundval av inte endast deras fysiska särdrag, utan även av deras användning och handelsvärde.

Förutom i särskilda fall, utgörs en varas handelsvärde av dess marknadspris.

13 Uttrycket "ryggben och hals" i artikel 2 i förordning nr 77/62, ändrad genom förordning nr 136/62, avser styckningsdelar av slaktade fjäderfän, som skiljer sig från de styckningsdelar som omsorgsfullt avlägsnats från ryggen och som i denna form utgör en slaktbiprodukt från styckningen av djuret, vilket är fallet i fråga om den omtvistade produkten.

Produktens handelsvärde är, så som det återspeglas i dess marknadspris, mycket lågt och under alla omständigheter mycket lägre än värdet på de "styckningsdelar av slaktade fjäderfän" som anges i artikel 2 i förordning nr 77/62.

14 Detta bekräftas indirekt i kommissionens förordning EEG nr 79/66 av den 29 juni 1966 (EGT 1966, nr 118, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå) där kalkongump, trots att den klassificeras under "ryggben och hals", ges en omräkningskoefficient som i förordning nr 77/62 ligger närmare den för "ätbara slaktbiprodukter" (artikel 3) än de koefficienter som föreskrivs för "ryggben och hals" och "andra styckningsdelar av fjäderfä" (artikel 2, ändrad genom förordning nr 136/62).

15 Uttrycket "ätbara slaktbiprodukter" i artikel 3 i förordning nr 77/62 skall därför tolkas som omfattande produkter av motsvarande handelsvärde, vilket är fallet i fråga om den omtvistade produkten.

Rättegångskostnader

16 De kostnader som har förorsakats Europeiska gemenskapens kommission och den tyska regeringen, som har inkommit med yttrande till domstolen, är inte ersättningsgilla.

17 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid Bundesfinanzhof i Tyskland utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

I målet har domstolen

beaktat rättegångshandlingarna,

hört referentens rapport,

hört de muntliga yttrandena från motparten vid den nationella domstolen, den tyska regeringen och Europeiska gemenskapernas kommission,

hört generaladvokatens förslag till avgörande,

beaktat Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artiklarna 38–47 och 177 i detta,

beaktat rådets förordning EEG nr 22 av den 4 april 1962,

beaktat kommissionens förordningar EEG nr 77 av den 23 juli 1962 och nr 136 av den 31 oktober 1962,

beaktat kommissionens förordning EEG nr 79 av den 29 juni 1966,

beaktat rådets förordning EG nr 950 av den 28 juni 1968,

beaktat protokollet om stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol, särskilt artikel 20 i detta, och

beaktat rättegångsreglerna för Europeiska gemenskapernas domstol.

Mot den bakgrunden och på ovan angivna grunder beslutar

DOMSTOLEN

– angående den fråga som genom beslut av den 30 juli 1969 förts vidare av Bundesfinanzhof i Tyskland – följande dom:

1) **Artikel 14 i Europeiska ekonomiska gemenskapens råds förordning nr 22 av den 4 april 1962 skall tolkas på så sätt att medlemsstaterna är förpliktade att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att undanröja sådana hinder för förordningens tillämpning som kan härröra från deras lagstiftning, utan att de dock har rätt att anta inhemska bestämmelser som påverkar själva förordningens räckvidd.**

2) **Artikel 1 i Europeiska ekonomiska gemenskapens råds förordning nr 22 av den 4 april 1962, som innehåller en uppräkning av varor som omfattas av Gemensamma tulltaxan, ger inte medlemsstaternas nationella myndigheter befogenhet att utfärda bindande tolkningsregler för tillämpningen av dessa beteckningar.**

3) **Enligt artikel 3 i Europeiska ekonomiska gemenskapens kommissions förordning nr 77 av den 23 juli 1962 skall uttrycket "ätbara slaktbiprodukter" tolkas som omfattande produkter av motsvarande handelsvärde, vilket är fallet i fråga om "kalkongump".**

På detta sätt dömt i Luxemburg den 18 februari 1970.

Lecourt Monaco Pescatore

Donner Trabucchi Strauß Mertens de Wilmars

Domen avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 18 februari 1970.

A. Van Houtte
Justitiesekreterare

R. Lecourt
Ordförande